ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. D.**, zastoupeného JUDr. Klárou Slámovou, advokátkou se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,** se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2009, č. j. KUZL-15068/2009, sp. zn. KUSP-15068/2009/DOP/Ti, ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2010, č. j. 57 Ca 71/2009 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2009, č. j. KUZL-15068/2009, sp. zn. KUSP-15068/2009/DOP/Ti. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice, odboru dopravy, přestupky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 1. 2009, č. j. 01011/2009/262, sp. zn. 17300/2008/262/230, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti

provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a kterým mu za něj byla uložena pokuta ve výši 2500 Kč. Předmětného přestupku se podle správního orgánu I. stupně dopustil stěžovatel tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km/h a více.

Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že krajský soud v napadeném rozsudku nevypořádal námitky uplatněné v žalobě, tj. námitky, že rozhodnutí žalovaného vychází z nesprávného právního posouzení věci, z nedostatečně zjištěného stavu věci a dále, že se žalovaný nevypořádal se všemi uplatněnými námitkami a návrhy stěžovatele ve správním řízení.

Konkrétně stěžovatel namítá, že mu bylo znemožněno se vyjádřit k věci. Bylo porušeno jeho právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku a bylo rozhodnuto bez jeho účasti. V souvislosti s tím namítá, že nesouhlasí se závěry žalovaného o nedůvodnosti omluvy absence při ústním jednání pro pracovní neschopnost, jakož i se závěry, že včas nevyužil možnosti požádat o prominutí zmeškání úkonu, když byl schopen i v době před podáním odvolání ze dne 16. 2. 2009 se pohybovat po internetové síti. Žalovaný tyto své závěry založil na ničím nepodložených domněnkách, že měl ve dnech 8. 1. 2009 a 11. 1. 2009 na server www.youtube.com přidávat své videosekvence. Stěžovatel trvá na tom, že v době konání ústního jednání byl akutně nemocný a nebyl schopen ani chůze, natož požádat o odročení jednání. Navíc by tato žádost nebyla správnímu orgánu doručena včas. Setrvává tedy na tom, že mu byla odňata možnost vyjádřit se ke vznesenému obvinění a předkládat důkazy a navíc mu nebylo ani umožněno vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k obsahu spisu a k důkazům, čímž byla porušena jeho procesní práva. Předvolání k ústnímu jednání ani rozhodnutí o přestupku mu navíc nebyly procesně účinně doručeny, neboť mu na adresu v cizině nebylo doručeno prostřednictvím příslušného orgánu státní správy pověřeného k doručování písemností do ciziny, ani formou právní pomoci.

Pokud soud uvedl, že nevyužil možnosti požádat o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), a zmeškal tak zákonem stanovenou lhůtu k podání této žádosti, má stěžovatel za to, že toto tvrzení neodpovídá skutečnosti. V řízení totiž nebylo prokázáno, kdy odpadla překážka v podobě pracovní neschopnosti na straně stěžovatele. Krajský soud při tom mylně vycházel z lékařské zprávy, v níž byl uveden předpokládaný odhad trvání pracovní neschopnosti, aniž by si ověřil, zda překážka netrvala déle. Proto je závěr krajského soudu o odpadnutí překážky pro učinění předmětného úkonu nepřezkoumatelný. Naopak stěžovatel

využil první příležitosti se k věci vyjádřit a učinil tak odvoláním ze dne 16. 2. 2009. Přestože stěžovatel toto podání neoznačil jako žádost o navrácení v předešlý stav a nespojil s tím zmeškaný úkon, projevil tímto podáním jasně nesouhlas s proběhlým správním řízením (při němž mu bylo znemožněno se jej zúčastnit) i s jeho výsledkem, a proto obsah podání takové žádosti odpovídá. Stěžovatel je však spíše názoru, že žádost o prominutí zmeškání úkonu by stav, který správní orgán vyvolal, nevyřešila, neboť tato žádost se nevztahuje na případ ústního jednání.

Ve vztahu k právě uvedenému klade stěžovatel důraz na skutečnost, že svou aktivitu a zájem na projednání přestupku projevil již svou neúspěšnou žádostí ze dne 30. 6. 2008 o poskytnutí informací ze spisu, a proto nelze dovozovat, že se projednání přestupku vyhýbal.

Dále stěžovatel namítá, že již v odvolacím řízení vznesl námitku možného narušení funkce radaru měřícího rychlost nainstalovaným zařízením v jeho vozidle, přičemž se žalovaný touto námitkou řádně nezabýval, přestože je pro posouzení věci zásadní. Nad rámec své kompetence hodnotil odbornou technickou otázku týkající se možného narušení funkce radaru zařízením nainstalovaným ve vozidle stěžovatele, aniž by si vyžádal znalecký posudek či odborné vyjádření. Při hodnocení pak vycházel pouze z informací dostupných na síti internet. Nijak tvrzení stěžovatele nevyvrátil. Předmětnou námitku nevypořádal ani krajský soud. Důkaz znaleckým posudkem, ani žádný jiný neprovedl. Aniž by zaujal své vlastní stanovisko, převzal argumentaci žalovaného, která však není dostatečná. Má za to, že krajský soud nemůže ovládat takové technické znalosti, aby věc bez dalšího sám posoudil. K danému rovněž uvádí, že použitý policejní radar nebyl testován na typ zařízení umístěného ve vozidle stěžovatele, které slouží k detekci osob a provozu před a za vozidlem za účelem předcházení dopravním nehodám, a je napevno instalováno do vozidla výrobcem. Za nepřípadnou proto považuje argumentaci krajského soudu, že stěžovatel pobývá ve Francii a soudu je obecně známo, že pokud by francouzská policie v osobním vozidle objevila radar, je to postiženo značnou pokutou. Nepřípadnost spatřuje v tom, že předmětné zařízení není radarem ani antiradarem, a dále v tom, že tato argumentace nijak nesouvisí s právě řešenou problematikou.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí s argumentací žalovaného, který se ve svém rozhodnutí vyjadřoval k okolnosti vylučující protiprávnost podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, když se stěžovatel v odvolání zmínil o převozu nemocného psa. Žalovaný zcela nepřípadně stěžovateli vytýkal skutečnost, že směřoval z města Luhačovic na Uherský Brod, když se v Luhačovicích nachází veterinární pohotovost. Stěžovatel má však za to, že výběr veterinárního lékaře není záležitostí žalovaného ani nesouvisí s předmětem správního řízení. Argumentaci dostupností veterinární péče v městě Luhačovicích proto stejně jako odkaz na internetové stránky města a informační tabule ve zmiňovaném městě považuje za bezpředmětné. Pokud stěžovatel vezl svého psa k ošetření domů na Slovensko,

nemá na tuto skutečnost vliv ani případná dostupnost veterinární péče v Luhačovicích, ani to, že mu policisté údajně přivolání veterináře nabízeli. Navíc se o nemocném psovi při vyšetřování přestupku nezmínil, učinil tak až ve svém odvolání ze dne 16. 2. 2009, a v souvislosti s tím namítá, že s úředním záznamem mohlo být následně manipulováno. Za irelevantní považuje také poznámku žalovaného, že lze předpokládat, že stěžovatel byl vybaven přístrojem, který umožňuje mobilní přístup k internetu, a tak si měl zjistit, kam svého psa odvézt. Tento závěr není podložen žádným skutkovým zjištěním a je nepravdivý.

Pokud jde o samotnou okolnost vylučující protiprávnost ve smyslu výše uvedeného ustanovení, potom by na její existenci v době údajného přestupku neměla pozdější nabídka přivolání veterináře ze strany policistů žádný vliv, jak se mylně domníval žalovaný, neboť ta nemohla zpětně krajní nouzi vyloučit. Navíc při posuzování této právní otázky vycházel krajský soud stejně jako žalovaný pouze z neprokázaných skutkových okolností tvrzených v úředním záznamu Policie ČR ze dne 28. 6. 2008, proti němuž stěžovatel vznesl námitky, se kterými se krajský soud nevypořádal. Za nedostatečné považuje stěžovatel i odůvodnění, proč krajský soud naplnění podmínek § 2 zákona o přestupcích neshledal, když pouze uvedl, že nebylo nijak prokázáno, že by byl pes v takovém stavu, aby byla potřeba jej nutně ošetřit. Závěrem uvedl, že se krajský soud nevypořádal s námitkou, že stěžovatel stavem psa neospravedlňoval údajné překročení rychlosti, jak se domníval žalovaný, nýbrž až ex post v odvolání vysvětloval časovou nouzi, jíž zasahující příslušníci Policie ČR při projednávání přestupku zneužili k nátlaku na jeho osobu.

Stěžovatel v kasační stížnosti brojí rovněž proti jednání zasahujících příslušníků Policie ČR, kteří jej „preventivně“ podrobili dechové zkoušce. Má za to, že toto jednání bylo spíše následného a svým způsobem odvetného charakteru, coby důsledek odmítnutí zaplacení pokuty na místě. Navíc i v souvislosti s tímto namítá, že bylo zřejmě manipulováno s obsahem úředního záznamu, který pro obsah odmítl podepsat, neboť od samého počátku popíral spáchání předmětného přestupku. Neztotožňuje se s tvrzením, že by skutek uznal a odmítl zaplatit pokutu po sdělení její výše. Konstatování krajského soudu, že pokud shledával v jednání policistů překročení jejich pravomoci, měl možnost podat stížnost na ředitelství policie, avšak toto přesahuje rámec tohoto jednání, považuje za nedostatečné. Naopak je toho názoru, že otázka případné šikany je relevantní při posuzování daného případu.

Na závěr uvádí k názoru krajského soudu, který odmítl možnost upuštění od uložené sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s., že zápověď upuštění od sankce se vztahuje na správní orgán aplikující § 22 zákona o přestupcích, nikoli na krajský soud, který se řídí § 78 odst. 2 s. ř. s., který je úpravou speciální k § 22 zákona o přestupcích. S ohledem na výše uvedené důvody stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný podal vyjádření ke kasační stížnosti, ve kterém uvádí, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. K námitce neúčinného doručení konstatuje, že stěžovatel osobně písemnosti převzal, byl poučen o svých procesních právech, přičemž reagovat na ně začal teprve v okamžiku, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný má přitom za to, že mu nic nebránilo ve věci konat a správní orgán I. stupně kontaktovat, když domácí léčení pominulo již 20. 12. 2008 a stěžovatel byl schopen se v mezidobí do podání odvolání přemístit z Humenného, kde pobýval v době nemoci, do Paříže, kde si dne 30. 1. 2009 převzal rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V této souvislosti podotýká, že argumentace týkající se přidávání videosekvencí na server www.youtube.com byla pouze podpůrná. Trvá na tom, že stěžovateli nic nebránilo, aby správní orgán I. stupně jakkoli kontaktoval a sdělil mu, že se nemůže ústního jednání účastnit, popřípadě tak mohl učinit ihned po ukončení domácího léčení.

Co se týče skutkového stavu a námitky brojící do přesnosti měření radaru typu Ramer na základě instalovaného zařízení APCS ve stěžovatelově vozidle, žalovaný vycházel ze zjištění, na jakých kmitočtových pásmech fungují obě zařízení a z toho, že podle vyhlášky č. 105/2010 Sb., o plánu přidělení kmitočtových pásem (národní kmitočtová tabulka), je zřejmé, že mezi pásmem 34,0 (34,3 GHz) vyhrazeným pro necivilní radiolokační účely a pásmem frekvencí 76 GHz, které je určeno pro účely amatérské i pro radiolokační, se nachází bezmála čtyřicet dalších pásem vyhrazených pro nejrůznější účely včetně družicové komunikace. Argumentace stěžovatele vede k tomu, že by jeho zařízení muselo zároveň být ovlivněno či ovlivňovat fungování mezidružicové komunikace, což by bylo absurdní. Dodává, že přidělování kmitočtových pásem se děje na základě mezinárodních dohod a pravidel, tudíž vozidlo, které by bylo vybaveno systémem technicky narušujícím nebo nekorespondujícím s technickými předpisy konkrétního státu, by nemohlo být považováno za technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Takové vozidlo by vůbec nemohlo být uvedeno na trh, přičemž předmětný model vozu, který stěžovatel vlastní, lze v ČR u oprávněného prodejce této značky zakoupit. Konečně pokud by došlo k jakékoli interferenci měření, potom by měřící přístroj nedospěl k žádné naměřené hodnotě. Uvedená skutečnost je známa žalovanému z úřední činnosti, přičemž podepsaná úřední osoba je navíc držitelem osvědčení o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů.

K otázce krajní nouze konstatuje, že s významem tohoto institutu se neslučuje situace stěžovatele, který uvedl, že si mohl vybírat veterináře, který poskytne jeho psovi patřičnou péči. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 2 As 63/2008 - 83, dodává, že nelze vyčítat správnímu orgánu překročení meze správní úvahy, pokud se touto otázkou podrobně zabýval.

Závěrem se vyjadřuje k namítané svévoli policistů při provádění vyšetření na alkohol, přičemž uvádí, že ta mohla mít jen stěží vliv na to, zda rychlost byla

překročena či nikoli. Navíc nic policistům nebránilo dechovou zkoušku provést v průběhu kontroly, pokud na základě jednání stěžovatele pojali podezření, že by mohl být pod vlivem alkoholu. Z obsahu vyjádření je patrno, že žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Ze správního a soudního spisu jsou patrny následující podstatné skutečnosti. Stěžovatel dne 27. 6. 2008 v 11.09 hod. řídil na silnici č. 490 v obci Polichno ve směru jízdy na Uherský Brod motorové vozidlo Lexus černé barvy. Radarovým zařízením Ramer 7CCD byla stěžovateli naměřena rychlost jízdy 73 km/h, resp. 70 km/h při zohlednění přípustné metrologické odchylky, přestože v uvedeném úseku je stanovena nejvyšší rychlost 50km/h (snímek č. 529080). Z úředního záznamu sepsaného na místě vyšetřování přestupku vyplývá, že stěžovatel nesouhlasil s výší blokové pokuty a následně nesouhlasil se zaviněním. Dne 28. 6. 2008 byl inspektorem M. M. sepsán podrobný úřední záznam o průběhu kontroly stěžovatele. Následně bylo zahájeno řízení o přestupku, o čemž bylo doručeno stěžovateli na druhý pokus dne 3. 12. 2008 do Paříže (podpis na doručence) oznámení a předvolání k ústnímu jednání na 15. 12. 2008 v 10:30 hod. Stěžovatel se k ústnímu jednání předmětného dne nedostavil, aniž by o tom informoval správní orgán I. stupně. Přestupek byl proto projednán v jeho nepřítomnosti. O této možnosti byl stěžovatel v oznámení a předvolání poučen, stejně jako o možnosti během řízení navrhovat důkazy a činit jiné návrhy. Na základě důkazů obsažených ve správním spise dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že stěžovatel svým jednáním skutkovou podstatu výše uvedeného přestupku naplnil, o čemž rozhodl, jak bylo výše uvedeno, rozhodnutím ze dne 13. 1. 2009, č. j. 01011/2009/262, sp. zn. 17300/2008/262/230, které bylo stěžovateli doručeno dne 30. 1. 2009 do Paříže. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání ze dne 16. 2. 2009, v němž především namítal, že o přestupku bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti, přestože byl v inkriminované době práce neschopný a nemohl se osobně projednání přestupku účastnit. K podkladům rozhodnutí neměl možnost se vyjádřit. Skutečnost, že měl na projednání přestupku zájem, dokazuje žádost ze dne 30. 6. 2008, kterou podal u Policie ČR v Luhačovicích, a v níž žádal informace pro přípravu na svoji obhajobu a které mu správní orgán odmítl poskytnout. Dále uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje nepravdivé skutečnosti, v tomto ohledu namítal především nepravdivost úředního záznamu o přestupku. Rozhodnutí bylo vydáno bez dostatečného zkoumání skutkového stavu věci, nebyli vyslechnuti svědci, řízení bylo účelové a poškodilo jeho práva. Zmínil, že uvedený den a hodinu řídil předmětné vozidlo, přičemž uvedl, že vezl svého psa z Luhačovic, neboť se u něj projevily známky závažného onemocnění. S přestupkem od začátku nesouhlasil, přičemž tato skutečnost vyvolala negativní postoj policistů vyšetřujících údajný přestupek, kteří nadále nejednali důstojně a v souladu se zákonem. Rovněž zpochybnil přesnost měření radaru v souvislosti s nainstalovaným zařízením v jeho vozidle, které mohlo za určité situace funkci radaru narušit.

Žalovaný se nejdříve zabýval otázkou nepřítomnosti u ústního jednání pro stěžovatelovu pracovní neschopnost. Podotkl, že stěžovatel se k danému vyjádřil teprve až ve svém odvolání ze dne 16. 2. 2009, ačkoli ústní jednání se konalo dne 15. 12. 2008. Vzhledem k tomu, že bylo náhledem na internetové stránky stěžovatele zjištěno, že dne 8. 1. 2009 a 11. 1. 2009 a dalších dnech nahrával videosekvence na www.youtube.com, musel být rovněž schopný zaslat správnímu orgánu I. stupně alespoň e-mail. S odkazem na § 41 s. ř. uvedl, že stěžovatel byl povinen nejpozději 15 dnů od odpadnutí překážky – nemoci – učinit úkon ve smyslu citovaného ustanovení. Stěžovatel se však ke své nemoci poprvé vyjádřil až dne 16. 2. 2009, a proto žalovaný konstatoval, že stěžovatel nedodržel lhůtu k podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 2 téhož zákona. Navíc stěžovatel svou pracovní neschopnost nijak nedoložil, nedoložil ani žádný důležitý důvod, proč správní orgánu I. stupně o překážce pro účast u ústního jednání neinformoval, a to alespoň po jejím odpadnutí.

K možnému narušení funkce měřícího radaru žalovaný uvedl, že by v takovém případě k měření vůbec nedošlo, neboť by se radarové zařízení automaticky vypnulo. Součástí ověření funkce předmětného zařízení je právě reakce na možné rušivé vlivy, které jsou buď eliminovány nebo způsobí vypnutí radarového přístroje, přičemž se výsledek měření nezobrazí. Následně podrobně vysvětlil podstatu fungování měřícího radaru a uvedl, že měřící radary pracují v mikrovlnném pásmu (Ka) o frekvenci 34,0 a 34,3 GHz, kdy vlnová délka vysílaného záření činí cca 8 mm, zatímco radar vozidla Lexus, který je součástí výbavy pod zkratkou APCS (Advanced pre-collision systém) pracuje na kmitočtu 76 GHz, což odpovídá délce 4 mm, jak je uvedeno na veřejně dostupných internetových stránkách www.lexus.cz. Frekvence používaných měřících radarů jsou žalovanému známy z úřední činnosti a je možno je rovněž dohledat na www.rametchm.cz. Uzavřel, že vzájemné rušení těchto systémů tak z fyzikálního hlediska není s ohledem na rozdílnost používaného kmitočtu a vlnové délky možné.

Žalovaný se rovněž zabýval argumentací nutného převozu nemocného psa k veterináři, kterou vyhodnotil jako argumentaci, kterou se stěžovatel dovolává okolnosti vylučující protiprávnost jeho jednání podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích. Na základě jednání stěžovatele, který směřoval z města, v němž se nachází veterinární pohotovost, a podle úředního záznamu odmítl přivolání veterináře, ji shledal účelovou.

Žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel naplnil znaky skutkové podstaty, pro niž byl správním orgánem I. stupně uznán vinným, na základě snímku č. 529080, pořízeným měřícím radarem Ramer 7CCD, jehož správnost měření byla ověřena na základě přiloženého ověřovacího listu č. 264/07 (vystaveného dne 13. 12. 2007 s platností do 12. 12. 2008) založeného ve spise. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný zdůraznil, že s důkazním materiálem, tj. snímkem z radaru, nemohli policisté nijak manipulovat. Ke zpochybněné

pravdivosti úředního záznamu podotkl, že jako úřední listina může být úřední záznam použit jako dostačující důkaz o spáchání přestupku, přičemž uvedl, že policisté nemají na věci a jejím výsledku zájem a jsou při výkonu služby vázáni zákonem, přičemž v daném případě nevznikla pochybnost o výkonu jejich povinností v mezích zákonem stanovených.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud zamítl. Nepřisvědčil stěžovatelovu tvrzení, že by bylo porušeno jeho právo být přítomen u ústního jednání a že nebylo řádně doručeno předvolání a oznámení o zahájení řízení o přestupku, čímž mu mělo být znemožněno se k věci vyjádřit. Krajský soud uvedl, že předvolání bylo doručováno podle § 22 s. ř., zásilku si stěžovatel převzal a dodejku vlastnoručně podepsal. K ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil, přičemž o možnosti jednat v nepřítomnosti účastníka řízení byl řádně poučen. Důvod svého nedostavení se k ústnímu jednání sdělil až prostřednictvím odvolání ze dne 16. 2. 2009, přičemž doklad o tomto tvrzení přiložil až k podané žalobě. Potvrzením od ošetřující lékařky v Humenném dokládal, že byl dne 13. 12. 2008 ošetřen v bytě pro akutní onemocnění a domácí léčení bylo doporučeno v délce 5 až 7 dní. Toto potvrzení nebylo datováno a nic nevypovídalo o tom, že by stěžovatel nebyl schopen omluvy alespoň elektronickou poštou. Stěžovatel tak nesplnil povinnost o závažném důvodu své nepřítomnosti při ústním jednání správní orgán bezodkladně informovat. Nevyužil ani institutu prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 2, věty druhé, s. ř., neboť překážka pracovní neschopnosti odpadla podle lékařského potvrzení, které stěžovatel sám doložil, nejpozději dne 20. 12. 2008. Pokud stěžovatel upozorňuje na svou aktivitu a zájem o případ tím, že poukázal na žádost o informace ze dne 30. 6. 2008 doručenou Policii ČR, byl správně poučen, že o tyto informace může požádat správní orgán I. stupně, což však již následně neučinil. Se všemi podklady pro rozhodnutí se měl stěžovatel možnost seznámit během správního řízení a rovněž při ústním jednání, kterého se však bez omluvy nezúčastnil. Ke krajní nouzi krajský soud uvedl, že nebylo nijak prokázáno, že by pes byl v takovém stavu, aby byl nutně ošetřen veterinářem, naopak z úředního záznamu je patrno, že stěžovatel nabízenou pomoc ze strany policistů odmítl.

Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že bylo jednoznačně na základě snímku č. 529080, který byl pořízen radiolokačním zařízením Ramer 7CCD, a jehož funkce byla řádně ověřena na základě ověřovacího listu, prokázáno, že se stěžovatel dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o přestupcích, když v obci překročil povolenou rychlost o nejméně 20 km/h. K možné interferenci zopakoval závěr žalovaného, že pokud by k takové interferenci došlo, potom by měření radarem nebylo vyhodnoceno, neboť by se zařízení automaticky vypnulo. Zdůraznil, že součástí ověření funkce silničního radarového rychloměru je právě reakce na rušivé vlivy, které jsou buď eliminovány nebo způsobí právě vypnutí přístroje. V daném případě bylo měření provedeno v souladu se zákonem, osobou splňující zákonem stanovené podmínky pro měření, a podle

§ 21 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, a je veřejnou listinou. Jako takové je jednoznačným důkazem o tom, že se stěžovatel dopustil výše uvedeného přestupku. Dodal, že podle § 3 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, stanoví, že nikdo nesmí používat technické prostředky a zařízení, které znemožňují nebo ovlivňují funkci technických prostředků používaných při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Nad rámec pak uvedl, že stěžovatel pobývá ve Francii a krajskému soudu je obecně známo, že pokud by francouzská policie v osobním vozidle stěžovatele objevila radar, je to postiženo značnou pokutou.

K návrhu na upuštění od uložení trestu krajský soud zmínil, že podle § 22 odst. 12 zákona o přestupcích není upuštění od sankcí ukládaných podle § 22 odst. 4 až 10 téhož zákona umožněno, a proto návrhu nevyhověl. Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel výše uvedenou kasační stížností.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkami brojícími do porušení práv na spravedlivý proces. V tomto ohledu stěžovatel namítá, že krajský soud se řádně nevypořádal s jeho námitkami uvedenými v žalobě, které spočívaly v tom, že mu nebylo umožněno se vyjádřit k věci, bylo porušeno jeho právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku a bylo rozhodnuto bez jeho účasti. Nejvyšší správní soud má však za to, že se s těmito námitkami žalovaný, jakož i krajský soud, dostatečně vypořádaly. Krajský soud se zabýval otázkou doručení oznámení o zahájení řízení o přestupku i předvolání a zcela správně uvedl, že tato písemnost byla na druhý pokus stěžovateli doručena dne 3. 12. 2008 do Paříže na adresu jím uvedenou, což potvrzuje jeho vlastnoruční podpis na dodejce. Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje řádné doručení těchto písemností, neboť tyto neměly být doručeny prostřednictvím příslušného orgánu státní správy pověřeného k doručování písemností do ciziny, ani formou právní pomoci. Ze správního spisu je však patrno, že předmětná písemnost byla stěžovateli dne 3. 12. 2008 doručena v souladu se zákonem (viz § 22 s. ř., dle kterého *adresátům, kteří se zdržují v cizině nebo jejichž sídlo nebo pobyt, popřípadě jiná adresa pro doručování podle § 19 odst. 3 je v cizině, lze doručit prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebo prostřednictvím příslušného orgánu státní správy pověřeného k doručování písemností do ciziny)* prostřednictvím držitele poštovní licence. Jak bylo výše uvedeno, tuto skutečnost potvrzuje vlastnoruční podpis stěžovatele na dodejce založené ve správním spise. Proto zdejší soud nemá žádných pochyb, že oznámení o zahájení řízení o přestupku, jakož i předvolání k ústnímu jednání na den 15. 12. 2008, bylo stěžovateli řádně doručeno a měl možnost se s nimi seznámit. Námitku neúčinného doručení je proto nutno považovat za lichou. Stěžovatel byl prostřednictvím této písemnosti rovněž poučen o možnosti správního orgánu jednat i v jeho

nepřítomnosti, za podmínek, že se účastník řízení bez řádné omluvy nedostaví nebo se nedostaví bez vážného důvodu. Zároveň byl poučen o možnosti se vyjadřovat ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, navrhovat důkazy na svou obhajobu po celou dobu řízení, o možnosti nahlížet do spisu, pořizovat si výpisy a kopie, vyjádřit své stanovisko, a o možnosti na žádost získat informace o řízení. Ze správního spisu vyplývá, že žádné z těchto možností během správního řízení nevyužil a ani ústního jednání se bez řádné omluvy nezúčastnil. Důvod své neúčasti, kterým byla nemoc, sice lze považovat za důvod vážný, nicméně tento důvod sdělil správním orgánům až prostřednictvím odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a doklad o něm, tj. potvrzení od lékaře, doložil až k žalobě.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Podle § 59 s. ř. *správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.*

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného a krajského soudu, že správní orgán I. stupně byl oprávněn v daném případě jednat i v nepřítomnosti stěžovatele, neboť ten se z jednání neomluvil a bezodkladně správnímu orgánu I. stupně nesdělil žádné důvody, pro něž se k jednání nedostavil. Za řádnou a bezodkladnou omluvu nelze považovat uvedení důvodu neúčasti na ústním jednání teprve v odvolání ze dne 16. 2. 2009. Pokud v kasační stížnosti uvádí, že v době konání ústního jednání byl akutně nemocný a nebyl schopen ani chůze, natož požádat o odročení jednání, a tato žádost by proto nebyla správnímu orgánu doručena včas, Nejvyšší správní soud podotýká, že povinností stěžovatele bylo se z jednání řádně omluvit, a nebyl-li toho schopen pro vážné důvody před samotným jednáním, byl povinen tak učinit bezodkladně po odpadnutí okolností mu bránících ve sdělení omluvy. Dikce výše citovaného ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích nevylučuje relevantnost omluvy účastníka řízení, která je správnímu orgánu zaslána sice po ústním jednání, ale bezodkladně po odpadnutí překážky, která mu znemožnila se k jednání dostavit. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66, byl již vysloven závěr, že z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 s. ř. „*nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem, a to ještě před očekávanou událostí. To vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti. Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým*

odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu.“ Z právě citovaného rozsudku vyplývá, že předmětná ustanovení nehovoří o omluvě, která musí být učiněna předem, ale o náležité omluvě, resp. o bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů. Nelze proto dovozovat, že tato omluva musí být nezbytně učiněna před provedením samotného úkonu správního orgánu. Právě naopak, i omluva s určitým odůvodněným časovým odstupem po události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání (např. náhlé onemocnění, úraz, hospitalizace, upoutání na lůžko, které bránily uvedené omluvě), může podle konkrétních okolností splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu. V daném případě však ani po odpadnutí překážky žádná taková omluva správnímu orgánu I. stupně sdělena nebyla, naopak tuto okolnost zmiňoval stěžovatel až v podaném odvolání ze dne 16. 2. 2009. Pokud stěžovatel uvádí, že nebylo zjištěno, kdy přesně překážka v podobě pracovní neschopnosti na jeho straně odpadla, a tak mu bylo znemožněno ve věci jednat, je nutno připomenout, že jediný doklad o této skutečnosti - potvrzení od lékařky - stěžovatel doložil až při podání žaloby. Z tohoto potvrzení je pak patrno, že stěžovatel byl dne 13. 12. 2008 vyšetřen v bytě v Humenném na Slovensku pro akutní onemocnění, pro něž nebyl schopný chůze. Domácí léčení bylo doporučeno na 5 - 7 dní. Žádný jiný doklad o tom, že by onemocnění stěžovatele pokračovalo a on by nebyl schopen z tohoto závažného důvodu správní orgán I. stupně o této skutečnosti zpravit, a omluvit tak svou absenci u ústního jednání i skutečnost, proč správnímu orgánu důvody nepřítomnosti sděluje s takovým prodlením, nedoložil. Naopak je ze správního spisu zřejmé, že v mezidobí byl schopen se z Humenného na Slovensku přemístit do Paříže, kde již převzal rozhodnutí správního orgánu I. stupně (převzetí potvrzeno podpisem na dodejce). Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že by podáním odvolání ze dne 16. 2. 2009 využil první příležitosti se k věci vyjádřit. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že nesouhlasí se závěry žalovaného o nedůvodnosti omluvy absence při ústním jednání z důvodů, že měl být schopen i v době před podáním předmětného odvolání využívat internetové sítě, potom lze se stěžovatelem souhlasit, že argumentace využívání internetové sítě není zcela případná, nicméně to nemění nic na skutečnosti, že stěžovatel do podání odvolání dne 16. 2. 2009 žádným způsobem správní orgán I. stupně nekontaktoval a absenci u ústního jednání žádným způsobem nevysvětlil.

Stěžovatel dále uvádí, že mu byla odňata možnost vyjádřit se ke vznesenému obvinění a předkládat důkazy, a navíc mu nebylo ani umožněno vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k obsahu spisu a k důkazům. Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než konstatovat, že o tuto možnost se svým jednáním připravil stěžovatel sám, když se bez jakékoli omluvy nedostavil k ústnímu jednání, kde měl možnost se k věci patřičně vyjádřit, ani jiným způsobem svá práva během řízení nehájil. Se stěžovatelem lze souhlasit pouze v tom, že žádost o prominutí zmeškání úkonu by v daném případě nevyvolala účinky předpokládané tímto institutem, neboť se tato žádost nevztahuje na případ ústního jednání. Této argumentaci žalovaného,

potvrzenou krajským soudem, proto nelze přisvědčit, zároveň má však zdejší soud za to, že tyto nesprávné úvahy neměly žádný vliv na zákonnost těchto rozhodnutí. Rozhodující totiž v této věci je, že ze spisového materiálu zcela jednoznačně vyplývá, že se stěžovatel bez řádné, a to ani následné omluvy nedostavil k ústnímu jednání, ani nijakým způsobem správní orgán I. stupně nekontaktoval a svá práva neuplatnil. Proto jednal-li za takového stavu věci správní orgán I. stupně bez stěžovatelovy přítomnosti, postupoval zcela v souladu se zákonem.

Má-li pak stěžovatel za to, že žádost ze dne 30. 6. 2008 o poskytnutí informací ze spisu, podaná u Policie ČR, je důkazem o jeho aktivním přístupu ve správním řízení, je nutno uvést, že tato žádost byla podána ještě před zahájením řízení u jiného orgánu, který nebyl příslušný k řízení o přestupku. Stěžovateli však bylo sděleno, na který správní orgán se má po zahájení správního řízení se žádostí o informace o předmětném řízení obrátit, této možnosti však již nevyužil. Navíc do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně své stanovisko k projednávané věci správnímu orgánu I. stupně žádným způsobem nesdělil, ačkoliv mu již dne 17. 7. 2008 bylo sděleno, který správní orgán bude přestupek projednávat. Nelze tedy přisvědčit tomu, že by podáním předmětné žádosti byla jednoznačně prokázána snaha o aktivní účasti na správním řízení.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou, že by stěžovateli bylo znemožněno se seznámit s podklady rozhodnutí. Ze správního spisu je totiž patrno, že správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování z důkazů, které byly ve správním spise založeny před ústním jednáním. Při ústním jednání již nebyly provedeny žádné doplňující důkazy, které by byly nově ve spise založeny a správním orgánem I. stupně hodnoceny. Je tedy zřejmé, že stěžovatel měl možnost se s těmito podklady seznámit při ústním jednání dne 15. 12. 2008. Této možnosti, jak bylo uvedeno výše, však nevyužil a ani před ústním jednáním, ani následně po něm, ve věci žádným způsobem nejednal. Za této skutkové situace nebylo třeba, aby správní orgán I. stupně stěžovatele zvlášť vyzýval k projednání podkladů rozhodnutí. Je tomu tak proto, že smyslem ustanovení § 36 odst. 3 s. ř., který stanoví, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je jim umožnit, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí měli možnost uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, resp. aby mohli učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že tento smysl byl v daném případě naplněn, neboť stěžovateli v nyní posuzovaném případě nebyla jakýmkoli způsobem upřena možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně správní orgán postavil své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k námitce porušení práva na spravedlivý proces uzavírá, že neshledal, že by bylo jakýmkoli způsobem stěžovateli odepřeno jeho procesní právo se účastnit ústního jednání, během řízení navrhovat důkazy a sdělovat svá stanoviska k věci, ani že by mu bylo znemožněno se seznámit s podklady rozhodnutí. Naopak naznal, že to byl sám stěžovatel, kdo nebyl činný a

svá zákonem zaručená práva si řádně nehájil, ačkoli o následcích svého jednání byl řádně poučen. Proto tyto námitky směřující proti porušení práva na spravedlivý proces neshledal důvodnými.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí se žalovaným, který zmínku v odvolání, že stěžovatel při provedené kontrole právě převážel na zadním sedadle nemocného psa, vyhodnotil jako snahu stěžovatele poukázat na okolnosti vylučující protiprávnost podle v § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích. Uvedl totiž, že se krajský soud nevypořádal s námitkou, že stěžovatel stavem psa neospravedlňoval údajné překročení rychlosti, jak se domníval žalovaný, nýbrž až ex post v odvolání vysvětloval časovou nouzi, jíž zasahující příslušníci Policie ČR při projednávání přestupku zneužili k nátlaku na jeho osobu. Pokud tak však žalovaný dané vyhodnotil jako námitku okolnosti vylučující protiprávnost, potom stěžovatel nesouhlasí ani s tím, jak žalovaný tuto námitku vypořádal. Nejvyšší správní soud má za to, že pokud žalovaný vyhodnotil stěžovatelovu zmínku v odvolání, že „v uvedený deň som motorové vozidlo v tomto mieste viedol z dovodu prevozu domáceho zvieraťa – psa – samice starfordšírskeho bulteriéra pieskovej farby z Luhačovic, nakoľko sa u neho prejavili známky závážneho ochorenia, ktoré vyžadovali akútnu lékarsku starostlivosť“, jako případnou argumentaci směřující k uplatnění § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, tj. uplatnění argumentace případné okolnosti vylučující protiprávnost, konkrétně krajní nouze, potom v tomto ohledu nelze žalovanému nic vytknout. Naopak z daného je patrno, že žalovaný zvažoval i tuto možnost, přičemž dospěl-li by k závěru, že by v daném případě převoz nemocného psa mohl být považován za okolnost vylučující protiprávnost skutku stěžovatele, musel by tento závěr při hodnocení ve prospěch stěžovatele zohlednit. Proto na tomto postupu žalovaného neshledal zdejší soud žádnou nezákonnost či porušení práv stěžovatele, právě naopak.

Pokud žalovaný následně aplikaci citovaného ustanovení vyloučil, Nejvyšší správní soud se s takovým závěrem ztotožňuje. Podle § 2 odst. 2 zákona o přestupcích není přestupkem jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Pro možnost aplikace institutu krajní nouze zákon o přestupcích vyžaduje odvracení nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Zákon o přestupcích mimo zákonného předpokladu odvracení nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem stanoví pro aplikaci institutu krajní nouze i další podmínky, a to subsidiaritu (jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil) a proporcionalitu (nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak). Výše uvedené zákonné předpoklady musí být naplněny kumulativně, chybí-li jeden z nich, nelze institut krajní nouze aplikovat (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 As 72/2009 - 50). Z rozhodnutí žalovaného je patrno, že žalovaný nenaznal, že by v daném případě byly předmětné podmínky kumulativně splněny. Z

odůvodnění jeho rozhodnutí je totiž zřejmé, že v jednání stěžovatele neshledal proporcionalitu, tj. že nebezpeční nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Vyplývá to z úvahy žalovaného, v níž uvedl, že je s podivem, že stěžovatel směřoval pryč z Luhačovic, přestože právě v tomto městě se nachází veterinární pohotovost, kde by stěžovatelovu psu nepochybně potřebnou péči poskytli, aby zvíře nebylo ohroženo na životě. Stěžovateli lze přisvědčit pouze v tom, že je zcela na jeho uvážení výběr veterinárního lékaře, zdejší soud má však za to, že v naléhavých situacích, při nichž připadá v úvahu aplikace institutu okolnosti vylučující protiprávnost, má tento výběr určité meze. Pokud stěžovatel argumentuje, že mohl vézt svého psa k ošetření domů na Slovensko, aniž by využil služeb nejbližší možné veterinární pohotovosti, potom nelze považovat situaci nemocného psa za natolik vážnou, že by snad mohla vyvolat stav okolnosti vylučující protiprávnost. Je tedy patrno, že v daném případě nebyla splněna podmínka proporcionality, přičemž při její absenci již nelze aplikovat § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích. Za takového stavu není ani třeba se více zabývat další nezbytnou podmínkou pro uznání jednání v krajní nouzi, kterou je podmínka subsidiarity, neboť jak bylo uvedeno výše, tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Lze tedy konstatovat, že se v případě stěžovatele o jednání v krajní nouzi nejednalo. Vycházel-li krajský soud z toho, že nebylo prokázáno, že by byl pes v takovém stavu, aby byla potřeba jej nutně ošetřit, nelze mu na základě výše uvedeného nic vytýkat. Ze správního a soudního spisu není patrno, že by jednání stěžovatele vykazovalo takové známky, že by zdravotní stav jeho psa byl natolik vážný, aby se o okolnosti vylučující protiprávnost dalo uvažovat. Navíc ze správního ani soudního spisu není seznatelné, že by stěžovatel doložil potvrzení o tom, že by jeho pes skutečně veterinární vyšetření následně vůbec potřeboval. Úvaha žalovaného, že stěžovatel dozajista měl v daném okamžiku přístup k internetu, a měl možnost si vyhledat kontakt na veterinární pohotovost v Luhačovicích, byla zcela nadbytečná, ve světle výše uvedeného však nemohla způsobit nezákonnost jeho rozhodnutí.

V souvislosti s právě posuzovanou otázkou stěžovatel v kasační stížnosti namítá rovněž to, že na existenci krajní nouze by v době údajného přestupku neměla pozdější nabídka přivolání veterináře ze strany policistů žádný vliv, neboť ta nemohla zpětně krajní nouzi vyloučit. K tomu zdejší soud uvádí, že jednání stěžovatele, který by odmítl pomoc v situaci krajní nouze, by však jednoznačně zpochybňovalo vážnost situace a pravdivost tvrzení o okolnosti vylučující protiprávnost. Mělo by tedy vliv na posouzení toho, zda lze vůbec o krajní nouzi v takovém případě uvažovat. V daném případě ovšem není ani třeba informace uvedené v úředním záznamu k této námitce posuzovat, tj. zda stěžovatel odmítl či neodmítl nabídku policistů na přivolání veterinární pomoci, neboť již ze samotného jednání stěžovatele, který v údajné krajní nouzi směřoval od nejbližšího místa, kde by veterinární pomoc mohl najít, zakládá důvodnou pochybnost o existenci předmětné okolnosti vylučující protiprávnost.

Nejvyšší správní soud se následně vypořádal s námitkou brojící proti jednání zasahujících příslušníků Policie ČR, kteří měli stěžovatele podrobit dechové zkoušce pouze z odvetného důvodu nikoli preventivního. Navíc i v souvislosti s tímto stěžovatel namítá, že bylo zřejmě manipulováno s obsahem úředního záznamu, který pro obsah odmítl podepsat, neboť od samého počátku popíral spáchání předmětného přestupku. Konstatování krajského soudu, že pokud shledával v jednání policistů překročení jejich pravomoci, měl možnost podat stížnost na ředitelství policie, považuje za nedostatečné. Naopak je toho názoru, že otázka případné šikany je relevantní při posuzování daného případu.

Shledával-li stěžovatel v jednání příslušníků policie známky šikany, měl možnost si na jejich jednání stěžovat, jak bylo dostačujícím způsobem konstatováno krajským soudem. Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že by otázka případné šikany v daném případě mohla jakkoli posouzení případu ovlivnit. Má totiž za to, že stěžejním důkazem o spáchání přestupku je fotografický snímek z radaru, se kterým nebylo možno jakkoli manipulovat, a který jednoznačně vykazuje, že stěžovatel v daný okamžik na daném místě překročil zákonem povolenou nejvyšší rychlost. Ze spisového materiálu je patrno, že zpochybňovaný obsah úředního záznamu byl pro posouzení daného případu pouze podkladem doplňujícím informace o tom, v jaké obci a kdy k měření došlo. Tyto skutečnosti ovšem stěžovatel nezpochybňoval, naopak sám v odvolání potvrdil, že v daný den a na daném místě vozidlo Lexus řídil. Ve vztahu k úřednímu záznamu namítal pouze nepravdivost údajů v úředním záznamu uvedených, mezi nimiž zmínil, že nebylo pravdou, že chtěl věc vyřídit jinak, že by prvně se zaviněním souhlasil a následně nikoli, přičemž má kasační soud za to, že tyto skutečnosti jsou zcela irelevantní ve vztahu k posuzovanému přestupku. Podle zdejšího soudu totiž neměly žádný vliv na to, že na snímku č. 529080 bylo jednoznačně zaznamenané, že stěžovatel ve svém vozidle při řízení překročil nejvyšší povolenou rychlost. Navíc skutečnost, že stěžovateli byla udělena nejnižší možná sankce za spáchání předmětného přestupku, jen dokazuje, že podle stěžovatele nepravdivé okolnosti vylíčené v úředním záznamu nebyly při posuzování správními orgány ani nijak negativně zohledněny.

Nejvyšší správní soud se následně zabýval námitkou, ve které stěžovatel brojí proti tomu, jak se krajský soud vypořádal se žalobní námitkou o možné interferenci mezi zařízením APCS ve vozidle Lexus a radarovým měřičem. Nejvyšší správní soud k této námitce ze spisového materiálu zjistil, že stěžovatel v odvolání namítl možné narušení funkce radarového měřiče zařízením APCS nainstalovaným v jeho vozidle. Žalovaný k tomu uvedl, že pokud by k interferenci došlo, měření radarem by nebylo vyhodnoceno, neboť by se měřící zařízení automaticky vypnulo, přičemž řádná funkčnost předmětného zařízení byla ověřena. V návaznosti na to zmínil, že rychlost vozidel je měřena na základě Dopplerova jevu a že měřící radary pracují na vlnové délce 8 mm, kdežto zařízení instalované ve vozidle stěžovatele na vlnové délce 4 mm, jak vyplývá z internetových stránek www.lexus.cz. Vzájemné rušení těchto systémů je proto z fyzikálního hlediska vyloučeno. V žalobě stěžovatel

namítl, že žalovaný nad rámec své kompetence tuto odbornou technickou otázku posoudil, aniž by si vyžádal znalecký posudek či odborné vyjádření. Stěžovatel přitom trval na tom, že zařízení v jeho vozidle pracuje na totožném principu jako policejní radar. Krajský soud se v napadeném rozsudku zcela ztotožnil se závěry žalovaného. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal, zda odůvodnění krajského soudu lze považovat ve vztahu k této žalobní námitce za dostatečné. Přitom zjistil, že stěžovatel v žalobě pouze obecně namítal, že si žalovaný nad rámec svých kompetencí zodpověděl odbornou technickou otázku, sám však nenabídl žádnou argumentaci, která by tvrzení žalovaného jakýmkoli způsobem zpochybňovala či vyvracela. Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány jsou schopny a oprávněny si předmětnou otázku posoudit samy. Své závěry jsou však povinny řádně odůvodnit. Tak tomu bylo i v daném případě, kdy je patrno, že žalovaný podrobně rozvedl úvahy, pro něž není jakákoli interference předmětných zařízení možná. Pakliže stěžovatel v žalobě neuvedl žádné argumenty, z jakého hlediska by úvahy žalovaného nebyly správné, potom se krajský soud nedopustil žádného pochybení, pokud úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí potvrdil. Stěžovatel totiž v žalobě neuvedl, v čem tvrzení žalovaného o principu měření radarovým měřičem spatřuje nesprávným, nijakým způsobem nezpochybnil zjištěné hodnoty vlnových délek, ani závěr žalovaného, že interference tak rozdílných vlnových délek je z prostého fyzikálního hlediska nemožná. Nutno podotknout, že v daném případě navíc ani žádné skutkové okolnosti nenasvědčovaly tomu, že by výsledek naměřené hodnoty předmětným radarovým měřičem, jehož funkčnost byla ověřena ke dni 13. 12. 2007 s platností jednoho roku (viz ověřovací list č. 264/07 ze dne 13. 12. 2007), vykazoval jakékoli pochybnosti o správnosti měření. V této souvislosti je nutno dále podotknout, že tvrzení stěžovatele, že pro prokázání svého tvrzení navrhoval již v odvolání vypracování znaleckého posudku, je nepravdivé, neboť z odvolání je patrno, že stěžovatel pouze hrozil, že v případném soudním řízení na své náklady navrhne vypracování znaleckého posudku na ověření radarového měřiče. V žalobním řízení však žádný znalecký posudek nepředložil ani jej v rámci navržených důkazů nevyžadoval. Ve světle výše uvedeného nevyvstala v daném případě v řízení u krajského soudu potřeba nějakým způsobem dokazování doplnit. Nejvyšší správní soud má za to, že princip fungování a možnosti či nemožnosti interference předmětných vlnových délek bylo možno v daném případě posoudit i bez odborného vzdělání či znaleckého posouzení, neboť jsou založeny na základních fyzikálních principech. Za takového stavu věci neshledal kasační soud na postupu krajského soudu, který vycházel pouze z důkazů založených ve spise, ani na vypořádání předmětné žalobní námitky v odůvodnění napadeného rozsudku, žádné nedostatky. Pokud v kasační stížnosti stěžovatel dodal, že použitý radarový měřič nebyl testován na typ zařízení umístěného ve vozidle stěžovatele, které slouží k detekci osob a provozu před a za vozidlem za účelem předcházení dopravním nehodám, a je napevno instalováno do vozidla výrobcem, potom ani k danému nenabídl žádné důkazy, které by jeho tvrzení dokládaly. Navíc tento argument poprvé uplatnil až v kasační stížnosti, ačkoli tak mohl učinit s ohledem na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, v němž bylo uvedeno, že funkce radaru je

ověřena na možné rušivé vlivy, již v řízení před krajským soudem. Proto je nutno jej považovat za argument nepřípustný ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., podle kterého *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

Se stěžovatelem zdejší soud souhlasí pouze v tom, že doplňující argumentace krajského soudu, že v případě, že měl stěžovatel ve vozidle radarové zařízení, které by mohlo funkci policejního radarového měřiče ovlivnit, vystavuje se tak navíc možnosti uložení pokuty do výše 100 000 Kč, jakož i skutečnost, že je takové jednání pokutováno ve Francii, je pro posouzení nyní projednávané věci zcela bezpředmětná.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani poslední námitku stěžovatele, že krajský soud v daném případě nedůvodně odmítl možnost upustit od uložené sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že § 22 odst. 12 zákona o přestupcích nedovoluje upuštění od sankcí ukládaných podle § 22 odst. 4 až 10 téhož zákona, a proto v daném případě navržený postup stěžovatele není možný. Nejvyšší správní soud věc posoudil a zjistil, že v nyní projednávané věci byla stěžovateli uložena pokuta podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích. Toto ustanovení stanoví, že se uloží pokuta od 2500 Kč do 5000 Kč za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g), i), j) a k); pokuta od 2500 Kč do 5000 Kč a zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců se uloží tomu, kdo tento přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát. Podle odst. 12 téhož ustanovení od uložení sankce podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Kasační soud se s posouzením návrhu krajským soudem zcela ztotožňuje a podotýká, že je zcela v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 6 As 48/2007 - 58, v němž se Nejvyšší správní soud otázkou moderačního práva soudu v obdobném případě již zabýval, uvedl, že „*podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil,a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Soud tedy může upustit od uložení trestu v mezích zákonem dovolených, jak na to již správně poukázal žalovaný v kasační stížnosti. Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o přestupcích sice umožňuje od uložení sankce v rozhodnutí od přestupku upustit, jestliže k nápravě pachatele postačí samotné projednání přestupku, s žalovaným však lze souhlasit v tom, že ustanovení § 22 odst. 12 zákona o přestupcích, které neumožňuje od uložení sankce podle odst. 4 uvedeného ustanovení upustit, je vůči ustanovení § 11 odst. 3 zákona o přestupcích ustanovením speciálním, a neumožňuje v daném případě od uložení sankce upustit. V daném případě pak nepřipadá v úvahu ani snížení pokuty, protože pokuta byla*

správním orgánem uložena na spodní hranici zákonné sazby“. Podrobně byla tato otázka rozebrána také v rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 46/2008 - 50, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud by mělo platit, že od sankce uložené na samé spodní hranici zákonné sazby by mohl soud upustit, potom „*(1) by byl v rozporu s účelem moderace, kterým je nahrazení správního uvážení o výši trestu uvážením soudním, a to v rámci stejných zákonných mezí a principiálně podle stejných zákonem stanovených hledisek, (2) byl v rozporu s úmyslem zákonodárce, který nehodlal svěřit správním soudům pravomoc moderovat trest udělený správním orgánem na základě zásady ex aequo et bono, ani neformuloval moderaci jako poskytování jakési milosti, (3) byl by v rozporu s principem dělby moci, z něhož plyne, že pravomoc stanovit rozsah sankcí za správní delikty a případně vyloučit možnost upuštění od daného trestu náleží zákonodárci a nikoliv soudní moci, (4) učinil by § 22 odst. 12 zákona o přestupcích ve skutečnosti obsoletním a (5) vedl by k absurdnímu závěru, kdy by správní orgán od trestu upustit nemohl, zatímco správní soudy ano.*“ V návaznosti na právě citovanou judikaturu, od níž nemá devátý senát žádný důvod se odchýlit, nelze přisvědčit stěžovatelově námitce o nedůvodném odmítnutí upuštění od sankce, přičemž z výše uvedeného vyplývá, že nejen správní orgány, ale i krajský soud, je při své činnosti, a zde při uplatňování moderace, vázán zákonem, přičemž aplikace pravidla speciality § 78 odst. 2 s. ř. s. před § 22 odst. 12 zákona o přestupcích nemá v daném případě žádnou oporu.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastníkovi řízení podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu